

Benda Balázs:

A bombonát-lázadás

Egészen kellemes augusztusi délután, késődélután. Az utcákon augusztus késődélutáni zsvaj, színek, éledő élet, a kávéházakban sorra felgyújtják a lámpákat — egy óra múlva tán. A járókelők és turisták megfürödve, fehér ingben, és bő selyemnadrágban, puhatalpú félcipőben széles, ruganyos lépteiket élvezték, a fogmosás utáni első cigarettákra gyújtottak, a füst harmónikus elegyet alkotott az arcszeszek és parfümök illatával, (a gázok és füstök komolyan foglalkoztak egymással, egyre gyorsuló, ritmus nélküli táncba kezdtek), a frissen borotvált arcok légységát éles rajzolatú ujjenyomatok próbálgatták, egyáltalán — tisztaságuk és lendületük állandó mosolyra fakasztotta az embereket. A nap a házak fölött járt, közöttük lebegett, épp most bukott le, színe vörös, színe sárga meg zöldes, általában narancs és málnaszínű számos árnyalatot festett a házfalakra, villanyoszlopokra kerti asztalokra és székekre, ablakokra, öngyújtókra szép fehérhajú öregasszonyok kezében, és a cigaretták arany csikjaira a hosszú ujjak között, s a hamutálak peremén, síma bőrű, nyirkos kezekből kinövő hosszú vékony ujjak között az árnyékra, a nyirkos kézfejhez érő fehér, barna és rózsaszín vastag ujjakra, a pálinkáspoharak talpára, nyárfák faleveleire, platánfák levelére, borókafenyők tűleveleire, fénylő autóablakokra, a mozgásban lévő vízre és vízcseppekre, és párára, és levegőre. Az erkélyeken hintaszékben és fonott fűzfakaros-székekben ülő, és félmeztelen, sovány öregurak még jól látják könyvük lapjain a betűket; a csukott ablakok kinyílnak, a második emeleten szemüveges középkorú férfi orrában megpattan egy ér, frisspiros vére a cukrászda teraszán olvadó vaníliafagyaltgömbre csöppen, nem szép, ám bájos fiatal hölgy kanálával poharához ér, miközben a gömb csúcsán szétfutó piros foltot a tárgy humorú felére illeszti egy darab vaníliafagyalttal együtt, az üveg és fém találkozása jeges,.... — szerű hangot szül, a hang, a látvány, a fagyalt édes, és a vér sós íze, a szájból kihúzott kanál nyálszaga kőomlásként hatnak a fiatal hölgyre: egy pillanatra elveszíti eszméletét. A férfi zsebkendőt szorít orrához, fejét fölszegei, és vidáman mozgatja állkapcsát, ajkait, nyelvét, rezegtetni hajszálait.

A vízpartról — patáik alatt ropogva sűrűsödik az utca — konflis hajt a sétálók közé, senki nem figyel rá, a lovak sem tipornak halálra senkit, nincs aki elébük ugorna, s nincs akit vonszólnának.